

[Viggo Starcke.]

land og Blekinge. Danmark burde sende en delegation til Ægypten for at fortælle den ægyptiske diktator om vore egne erfaringer, om, hvordan det går en nation, som truer med at afspærre den internationale skibsfart og handel. I det lange løb går det nemlig ikke.

Det, der er foretaget fra Ægyptens side, er en krigsårsag. Hvis krigen ikke kommer, er det ikke Ægyptens skyld, men de andre nationers tilbageholdenhed og selvbeholdelse. Nu kan man sige, at et økonomisk tryk også er krig, men når den kommunistiske ordfører her sagde, at de vestlige lande havde trukket lodserne tilbage fra Suezkanalen for ligesom at sabotere skibsfarten, så er det aldeles urigtigt. Lodserne er ikke trukket tilbage. Lodserne er stillet frit, og lodserne har selv valgt at gå. Det er noget helt andet end det, man er vant til i de østlige lande.

Den brugerorganisation, som er skabt her, er et forsøg på en fredelig løsning; den er et forsøg, som er al ære værd, og som jeg og mit parti med stor glæde giver vor tilslutning. Det er jo nemlig sådan, at denne brugerorganisation i hvert fald vil give een ting: den vil give tid, og tiden er ikke på en diktators side. De olieproducerende arabiske stater opdager for hver dag, der går, hvor nær deres interesser er knyttet til olien og til olieaftagerne, og uanset al religiøs fanatisme, al nyfødt nationalisme og al arabisk imperialism er de økonomiske realiteter en vigtig brik i spillet.

Det er gennem ordførernes udtalelser i dag gået som en rød tråd, at det, vi ønsker, er en fredelig løsning, og jeg vil gerne sætte en tyk streg under det, at vi ønsker en fredelig løsning. Derimod er der ikke så mange ordførere, der interesserer sig for, hvad man vil gøre, hvis man ikke kan få en fredelig løsning. Vil man så sætte strengen under det fredelige og opgive løsningen, eller vil man sætte strengen under løsningen og opgive freden? Det er spørgsmålet. Det er jo nemlig sådan, at De Forenede Nationer er en ung institution, og De Forenede Nationer mangler handlekraft, effektivitet og eksekutiv magt. Der findes i verden i dag ikke nogen effektiv domstol med en udøvende magt bagved. Det er sådan, at sikkerhedsrådet kan lammes af et veto; det er sådan, at generalforsamlingen for at træffe

afgørelse kræver to trediedeles majoritet; og lykkes det ikke at finde en løsning igennem De Forenede Nationer, bliver spørgsmålet: Hvor stor er den reelle vitale interesse i at sikre gennemsejlingen? Hvor dyr vil en krig være? Vil den være kostbarere end det at sejle olien udenom Afrika, bygge en ny kanal eller konstruere nye pipelines? Det bliver sandsynligvis de overvejelser, vi kommer til at stå overfor en dag; men jeg mener, at der er noget rigtigt i det synspunkt, som er fremsat fra engelsk og fransk og tildels også fra amerikansk side, at hvis man på forhånd erklærer, at man under ingen omstændigheder vil sætte magt bag retten, så vil retten ikke have nogen chance for at sejre. Tiden vil måske vise det.

Hvis man indenfor et land har en skøde-ejer, som har fuldstændig ret til det stykke jord, han sidder på, og som han er kommet til på hæderlig vis, men det øvrige samfund udvikler sig sådan, at en vej skal føres derover, at en jernbane skal anlægges eller passagen over dette jordstykke er nødvendig for at komme til en havn, så vil der enten blive sluttet en frivillig overenskomst, ifølge hvilken skødehaveren indskrænker sin suverænitet over jorden, eller også vil samfundet skride til ekspropriation. Vi har, såvidt jeg er underrettet, ikke en sådan procedure i folkeretten; men før eller senere vil det problem presse sig på, om en tilfældig ejer af en lille strimmel sand skal kunne blokere hovedparten af den internationale skibsfart og handel. 80 pct. af Europas olie, $\frac{1}{3}$ af Englands import og eksport og $\frac{2}{3}$ af Indiens import og eksport går gennem kanalen.

Hele dette spørgsmål om den frie adgang til jordens råstoffer og den frie adgang til jordens handelsmarkeder blev behandlet under den sidste verdenskrig, da Roosevelt og Churchill mødtes i Placenta Bay og vedtog The Atlantic Charter, som senere blev tiltrådt af Rusland; og et charter, der er tiltrådt både af de vestlige magter og af Rusland, skulle have en vis styrke bag sig. I dette charter blev der — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat — skrevet følgende ord om, at disse stater forpligtede sig til følgende:

„De vil, med skyldigt hensyn til indgæede forpligtelser, tilstræbe at fremme